

Conan és Rambo zabizsereke

Wayne Chapman sorozat, 1. rész

Tíz emberből tizenegy holtbiztos, hogy a Halál havábannal vagy a Kiáltás farkast!-tal kezdett volna egy Gáspár-sorozatot, egyértelmű volt tehát, hogy mi nem ezekkel nyitunk. Hiszen az első Tier-Nan Gorduin-történetekről mindenki tudja, hogy James Bond-folytatások fantasyben, és az sem véletlen, hogy a Vogel Zsigmond egy intergalaktikus összeesküvés, egy magyar 007-es ügynök, na meg persze az imádott nő miatt keveredik bajba a XXI. század Budapestjén. Tegyük gyorsan hozzá: mindkét korai mű zseniális, ha a helyükön tudjuk kezelni őket, és úgy tekintünk rájuk, hogy ezek egy huszonéves srác első szárnypróbálgatásai a ponyva műfajban, két Fabula kiadónak leadott Goldfinger- és Thunderball-fordítás [http://bookline.hu/product/home%21execute.action?id=2100626544&type=10&v=Fleming Ian Gombvillam](http://bookline.hu/product/home%21execute.action?id=2100626544&type=10&v=Fleming%20Ian%20Gombvillam) akció, meg a Timothy Dalton-féle Bond-filmek újranézések között.

E Valhalla-poszt témáját végül sajnos egy szomorú hír adta: pont a Garmacor címerét olvastam újra Frazetta halálakor, de csak a Gáspár-életmű nyári átisméltése alatt jöttem rá, miért szerettem annyira '98-ban a Vadkan sztoriját. A Gorduin-ciklus mindig a jó és a rossz, a rend és a káosz évezredekén át tartó küzdelméről, isteni hatalmasságok sakkjátékáról szólt, főszerepben egy kvázi-halhatatlan Jelhordozóval. Ezzel szemben Gáspár legkiforrottabb hőséneke, a nagyon is halandó Rudrig ves Garmacornak sokkal

Ha Gorduin „Ynev James Bondja”, akkor Garmacor Conan és Rambo szerelemgyereke.

Gáspár jól tette, hogy '98-ban műfajt, stílust és kontinenst váltott. A Halál havában-Észak lángjai-Csepp és tenger trilógia ízig-vérig high fantasy volt, a zsáner kötelezően acsarkodó birodalmaival, félisteni hatalmú főszereplőkkel, eposzi cselekményívvel, idegen fajokkal és egy kincseskamrányi mágikus ereklyével. Garmacornal viszont Gáspár visszanyúlt egészen az ősforrásig, Robert E. Howardig, aki már akkor hard fantasyt írt a történelem előtti korok félvad harcosairól és a szeszélyes, nagymellű amazonokról, amikor még senki sem vette magának a bátorságot, hogy efféle műfaji kategóriákkal dobálózson.

Howard novellafüzérekben mutatta be, ahogy Conan térdig belsősgben gázolva kaszabolja a pokolból kiokádott istentelen fattyakat, majd egy koponyarakás tetejére állva magasba emeli egy random démon vagy gonosz pap levágott fejét, jelezve, hogy a véres diadal jóval fontosabb, mint a kőoltárra kötözött meztelen nő (akinek a kiszabadítása rendszerint a démonölésnél is nagyobb problémákat zúdít a főhős nyakába). Gáspár Vadkanja, Rudrig ves Garmacor ugyan egy hajszálnyival összetettebb, poszt-conani figura, de az örök magányra kárhoztatott főhős, a

préda megszállott hajszolása, a nyers erő győzelme a mágikus praktikák fölött, és a sokszor értelmetlennek látszó ragaszkodás az „Akkor is ember maradok az embertelenségben, ha beledöglök!”-attitűdhöz egyértelmű rokonságot mutat a kultikus kimmériai barbárral.

Míg a Gorduin-regények helyszíne a m.a.g.u.s. világának északi része, egy reneszánsz Európának megfelelő régió, ahol a nemzetállamok évszázadok óta a régi (Római/Kyr) birodalom örökségén marakodnak, és a harcokban nem egyszer puskaport, repülő szerkezeteket és más technikai újításokat is bevetnek, addig a Garmacor-novellák a Délvidék északkeleti sarkába repítik az olvasót. Ez a régió két tengeröböllel elválasztott ország, Shadon és Gorvik háborúját nyögi: előbbit a spanyol inkvizícióval frigyre lépett Német-Római Birodalomként legkönnyebb elképzelni, ahol mindennaposak a boszorkányégetések, a sötét középkort pedig hivalkodó fényűzéssel próbálják elfedni, utóbbi birodalom pedig a komisz kistestvér, az „ördögimádó hispánok” új hazája, ahol minden bokor latinus nevű és temperamentumú, démonhívó rablólovagot, vagy sötét bőrű torokmetszőt rejt.

A novellafüzér első, egyben legjobb története, a *Holtak légiója* azonnal képbe hozza az olvasót: hősünk egy 200 centis, páncéllal együtt ugyanennyi kilós izomhegy, egy shadoni nemesi család sarja, aki a súlyának megfelelő harci mén híján a lovagok helyett a gyalogosok közt kötött ki, és velük járta meg a két birodalom közötti Corma-Dina szigetekért vívott értelmetlen háború összes poklát. Ahonnan hiába tér haza élve a shadoni családi kúriába, nem lehet nyugalma, mivel harcos múltja itt is utánanyúl: egy régi bajtárs, Joram Del Arco egy utolsó utáni túsmentő akcióhoz hívja, akárcsak Rambót Trautman ezredes. Garmacor pedig megy, és mivel az adott szó kötelez, egy szál karddal felszecskázza a shadoni király démonimádó zászlósurát a teljes sátánista udvartartásával együtt.

A hangulaton sokat dob, hogy a novella - akárcsak a kötet többi története - a korábbi Gorduin-regényektől eltérően egyes szám első személyben íródott (Gáspár ezt az elbeszélési technikát már '93-ban, a nem teljesen legálisan kiadott, macsós zsoldosmonológokban tobzódó Alien VS. Predator-duplakötetében tökélyre fejlesztette). Persze nincs Chapman-sztori a kliséket arcul csapó, meglepő csavar nélkül (lásd még az örök klasszikus „Rosszkor jöttél, kígyó!”-t), sem a megbízó, sem a

megmentendő lány nem az, akinek mondja magát. Így Garmacor, miután végleg leszámol azzal az illúzióval, hogy csak a jó (azaz Shadon) meg rossz (azaz Gorvik) létezik, a saját, vad igazságérzetére hagyatkozva vág rendet a szemben álló felek soraiban. A második novella, a *Miasszonyunk* ugyanezt a gondolatmenetet viszi tovább. Miután a shadoni élet egy háborús veteránnak nem kínál sok választást, Garmacornak már csak az számít, hogy két verekedés között jókat vedelhessen és dögös nőket ölelhessen, és bár az utóbbiak rendre bajt hoznak a fejére, maximumra kapcsolt Rambo-üzemmódban ugrik fejest az újabb veszedelmekbe.

Chapman a *Miasszonyunkban* behozza ugyan az életművét végigkísérő, kötelező James Bond-szálat (hiszen a Shadoni Birodalom fővárosa az udvari intrikák központja és Dél összes nagypályás spionjának találkahelye), de a problémák megoldása már látványosan garmacoros: hősünk saját gyártású koponyahalmokon és hullahegyeken átgázolva üldözi az egyszerre gyűlölt és szeretett nőt, miközben féltucatnyi szövetségese próbálja eltakarítani utána az üszkös romokat, vagy épp kimosdatni a delírium tremensből. (Érdeemes megfigyelni a párhuzamot a Casino Royale-lal rebootolt James Bonddal, ami '98-ban még gondolatban sem létezett: lám, a 007-es hazai fordítója és legjobb ismerője előre tudta, milyen irányba kell elvinni egy ponyva-sorozatot, hogy az ne váljon hosszútávon unalmassá...)

Ynev Conanja a maradék 120 oldalban még helyretesz két torzsalkodó tolvajklánt (*Garmacor címere*), elintézi a királyi udvar egyik kegyvesztettjét (*Úri passzió*), hogy aztán végül a *Garmacor vére* novellában egy családi vérbosszút beteljesítendő, fejest ugorjon élete legnagyobb kalandjába... A kötet függeléke még három bónusz novellát is tartalmaz (*Gyászhozó, Por a porhoz, Gátszakadás*), de ebből csak az utolsó kapcsolódik szervesen a Garmacor-történetekhez: megismerjük belőle a kötet egyik legtökösebb mellékszereplőjének, az északi puskaműves mesterlövésznek, Pörölynek a történetét.

A '98-as Garmacor címerét már csak elvétve lehet megtalálni az antikváriumokban. A Tuan kiadónál 2007-ben jött ki egy reprintje, a Delta Vision pedig a *Garmacor vére* címmel megjelent folytatáshoz idéztette az első rész új kiadását.

2011.09.25.

Szerző: Szűcs Gyula

Forrás: Nerdblog (nerdblog.blog.hu)

Szerkesztette: Magyar Gergely

